

ἐν 299, σ. 391–392.

«... ἐνέκριναν καὶ ἀπεφάσισαν, σύμφωνα μὲ τοὺς τύπους τῶν Ἱερῶν Νόμων, ... τὸ κτῆμα τοῦ ἀποβιώσαντος νὰ γίνη εἰς τρία μερίδια, τὸ ἐν μερίδιον διὰ μνημόσυνά του, ἐν μερίδιον ὁ πατήρ του καὶ ἐν μερίδιον ἡ γυνή (του). ... ἐπαρατήρησαν καὶ ἔθιμόν τι τῆς πατρίδος ... ἀποφάσισαν ... ὁμογνώμως, ὅτι ἂν οἱ ἄνωθεν κληρονόμοι ἤθελεν πωλήσωσι τὸ ὀσπήτιον τοῦ ἀποθανόντος, ὑποχρεοῦνται νὰ προτιμήσωσι τὴν συγγενῇ τοῦ ἀποθανόντος Ε.Μ., νὰ τὸ ἀγοράσῃ ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἐκτιμηθῇ 1000 γρόσια ὀλιγώτερον, πλησιαστής μόνον οὕσα διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ οὐχὶ νὰ εἰσέλθῃ κατὰ τὸν νόμον, εἰς τὴν κληρονομίαν ...».

1017

1862. Ἀπόφασις ἀρχιερατικοῦ Κριτηρίου Καστελλορίζου, περὶ κληρονομικῆς διανομῆς,

ἐν 299, σ. 394.

«... ἐνεκρίθη νὰ διατηρηθῇ καὶ νὰ ὑποστηριχθῇ κατὰ τὸν Ἀρμενόπουλον ἡ Νεαρά τοῦ κυροῦ Ἀθανασίου, περὶ κληρονομίας κεφάλαιον, δηλονότι ... ἐνεκρίθη ἐκ τοῦ τιμήματος (τῆς κληρονομικῆς οἰκίας) νὰ λάβῃ ἐν τρίτον ὁ πατήρ τοῦ ἀποθανόντος, ἐν τρίτον τὰ Μνημόσυνά του καὶ ἐν τρίτον ἡ γυνή του ...».

1018

1862. Ἀπόφασις ἀρχιερατικοῦ Κριτηρίου Καστελλορίζου, περὶ κληρονομικῆς διαφορᾶς,

ἐν 299, σ. 395.

«... ἐκ τοῦ τιμήματος (τῆς κληρονομικῆς οἰκίας), ἀφοῦ ἀφηρεθῶσι ὅσα ἔξοδα ἔκαμεν ὁ σύζυγος εἰς τὰ μνημόσυνά της, τὰ ὑπόλοιπα τοῦ τιμήματος αὐτοῦ νὰ διανεμευθῶσι ἴσα εἰς ὅλους τοὺς ἀνταδέλφους. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ σύζυγος ... εἰσέρχεται ἴσα καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἀδελφούς εἰς τὴν κληρονομίαν ...».

1019

1862. Ἀπόφασις ἀρχιερατικοῦ Κριτηρίου Καστελλορίζου, περὶ λύσεως ἀρραβῶνος,

ἐν 299, σ. 399.

«... ἐπειδὴ ἄνευ ἀποχρώσεως αἰτίας, προτοῦ νὰ παρουσιασθῇ εἰς ἀρμοδίαν Ἀρχὴν νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνα, ὁ ρηθεὶς Ν. ἀρραβωνίσθη μὲ ἄλλην, διὰ τοῦτο καὶ κατεδικάσθη νὰ ἀποζημιώσῃ (τὸν τέως πενθερόν) ἀνυπερθέτως γρόσια χίλια πεντακόσια ...».

1020

1862. Ἀπόφασις ἀρχιερατικοῦ Κριτηρίου Καστελλορίζου, περὶ διανομῆς κληρονομικῶν πραγμάτων,

ἐν 299, σ. 402–403.

«... τὰ ὅποια, τὰ μὲν 3 λοῖζια (εἰκοσόφραγκα) ἔδωκεν ὁ ἀνὴρ της πρὸς αὐτὴν δι' ἀρρα-

βῶνα καὶ (ἓνα ζευγάρι) πελεζίκια (= βραχιόλια) διὰ ὑπόβολον ἤτοι ἀργαννίκι καὶ τὰ ἅγια Κωνσταντινάτα προγαμιαίαν τῆς δωρεάν, ἅτινα ἔμειναν εἰς τὴν γυναῖκα, κατὰ τὰ ἔθιμα καὶ κατὰ τὸν Νόμον . . .».

1021

1864. Ἀναφορὰ ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου, μ. Γ υ θ ε ί ο υ Ἰωσήφ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον,

ἐν 336, σ. 107.

« . . . συνειθίζουσι τινὲς ἐνταῦθα . . . ἐκεῖνοι δηλονότι τῶν ὁποίων αἱ νόμιμοι σύζυγοί των μένουσι στεῖραι καὶ δὲν γεννῶσι αὐταὶ διόλου τέκνα καὶ ἐκεῖναι τῶν ὁποίων γεννῶσι μόνον θήλεα, οὐχὶ δὲ ποσῶς ἄρρενα, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅμως τοῦ νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτοὶ καὶ τέκνα ἄρρενα καὶ νὰ τὰ ἀφήσωσιν ὡς κληρονόμους των (διότι καὶ τὰ θήλεα δὲν τὰ θεωροῦσι ποτὲ αὐτοὶ ἐνταῦθα καὶ ὡς κληρονόμους των) συνειθίζουσι, λέγω, οὗτοι τότε, νὰ παραλαμβάνωσι καὶ δευτέρας γυναῖκας ἔπειτα εἰς τὰς οἰκίας των, τῇ συγκαταθέσει καὶ τῶν γονέων ἀμφοτέρων αὐτῶν καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν των, τῇ συγκαταθέσει δὲ ἐνίοτε καὶ αὐτῶν τῶν νομίμων γυναικῶν αὐτῶν, διὰ τῆς βίας ἢ καὶ ἐκουσίως αὐτῶν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των καὶ οὕτω συνοικοῦσιν αὐτοὶ καὶ μετ' αὐτῶν καὶ συζῶσιν ὡς ἀνὴρ καὶ γυνὴ παρανόμως. Ἐὰν ὅμως εὐρίσκουσι καὶ ἱερέα τινα καὶ τοῦς ἐγγλοῦν καὶ αὐτὸς εἰς γάμον κοινωνίας κρυφίως καὶ ἐν παραβύστῳ, τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν ποτὲ καὶ νὰ ἀποδειχθῇ καὶ νὰ βεβαιωθῇ ἐνταῦθα . . . » (Ἐπισυνάπτεται κατ'ἀριθμὸν 30 παρανόμως συζώντων ζευγῶν τῶν δήμων Δαγίας, Κολοκυνθίου, Μαγαζίου, Καρποπόλεως, Γυθείου).

1022

1864. Πρακτικόν, ἀπὸ 8 Φεβρ., περὶ ἐθίμων Κ α ρ π ά θ ο υ, ἐκ κεφ. ἔξ, ἐν 250, σ. 14–25 καὶ ἐν 130, VIII, σ. 564–573.

Α' — Περὶ προικοσυμφώνων, Β' — Περὶ κληρονομικῶν δικαιωμάτων, Γ' — Περὶ ὀρφανικῶν, Δ' — Περὶ ὁμολογιῶν, Ε' — Περὶ πτωχεύσεως, Σ' — Περὶ πωλητηρίων.

1023

1865. Βεράτιον ὑπὲρ ἀρχιεπ. Κ υ π ρ ο υ Σωφρονίου Γ', ἐξ ἄρθρων 45, ἐν 84, σ. 136–143.

1024

1865. Γράμμα συνοδικὸν πΚ. Σωφρονίου Γ', πρὸς τὸν Κλῆρον καὶ Χριστιανοὺς Κ ρ ῆ τ α ς, κατὰ τῆς ἀδελφοποιίας, ἐν 362, σ. 466–467.

1025

1865. Πρακτικόν, ἀπὸ 6 Ἀπριλίου, κατοίκων χωρίου Εὐφημιανὰ τῆς Χ ί ο υ,

